

mušic, komarjev in žuželk, metuljev in pajkov ter so ljudem v veliko korist. Zatorej ni privoljeno teh ptic loviti ali ubijati. Čudil se je njihovej pridnosti in naglosti v letanji.

Nekega jutra odprè Jarnejček okno ter sliši, kako nekaj čivka tam na staji pod streho v gnezdu. „To so izvestno mlade lástovice,“ reče Jarnejček.

In tako je tudi bilo. Videl je, kako dve stari odletavate in doletavate. Mlade v gnezdu odpirajo svoje kljunčke, a stari dve jim donašate muh, gosenic, črvičkov ter jim je mašita v kljunčke. Ali komaj da požró prineseni jim zalogaj, vže zopet začnó vpiti in čivkati tí mali nenasitneži. A stara dva hajdi zopet na delo, da preskrbita nove hrane.

Nekega dne so ostale lástovice, ki so bile v gnezdu na staji popolnoma same; žalostno so čivkale, ali k njim ni bilo starih.

Jarnejček teče k očetu in mu reče: „Glejte, oče, one mlade lástovice na staji so ves dan same; kje neki ste ostali stari?“

„Izvestno ju je snedla ona ptuja mačka, ki se tú okoli klati. Uboge sirote!“ reče oče.

„Zdaj bodo mogle gládú poginiti. Leteti ne morejo same, in od kod naj dobé hrane?“ reče zopet Jarnejček in solzé se mu uderó po licih, ker so se mu smilile uboge ptičice.

„Jaz sem si nekaj izmislil,“ reče oče, „ní treba, da bi poginile od gládí. Midva jim hočeva pomagati.“

„Kako neki?“ vpraša Jarnejček.

Dobri oče ga prime za roko ter pelje s sebój k sosedu vrtnarju. Od njega si izposodi lestvice, odnese jih do staje in prisloni kraj gnezda. Potem si privzdigne predpasnik, popné se do gnezda, vzame lačne ptičice in jih previdno položi v predpasnik. To storivši, vzame zopet lestvice ter jih prisloni k hiši ob lastovičino gnezdu. Tu videč, da starih ní v gnezdu, položi one tri lástovice, ki jih je vzel iz gnezda na staji, k onim trem, ki so bile v gnezdu pod hišno streho. To storivši, odnese lestve zopet nazaj k sosedu.

Zdaj se povrnei tudi stari lástovici ter začudeni gledati toliko število mladíčov. Ali imeli sta dobro srce in sta s potrpežljivostjo redili vseh šest. Zná se, da sta imeli zdaj še jedenkrat toliko dela; ali vse to ju ni motilo.

Dobri Jarnejček se zahvali očetu ter ves vesel vzklikne: „Zdaj pa imajo sirote lástovice zopet očeta in mamo!“

Post. Iv. T.

Pes, maček in miši.

Od človeka pes dobí
Nekdaj spisano pravíco,
Da pò kos mesá v mesnícó
Vsak dan sme, dokler živí.

Pes je bil zeló vesel;
Vender to ga je skrbelo,
Kam bi drago pismo del,
Da bi skrito mir imelo.

Stari znanec „muc“ koraka
Po dvorišču mu naproti;
Pes prijazno ga počaka,
Z milo prošnjo se ga loti:
„Muc, vesel sem svoje sreče;
Ali pismo, glej, me peče,
Ki ga spraviti ne vém.
Ti si dobro znan ljudém,
Shrambe, kote vse poznaš.

Pismo, prosim te, mi spravi,
Da ne bo mi vedno v glavi;
Če bo treba, spet ga daš!“
Maček je takój obljubil,
Da ne bo pisanja zgubil;
V hišo je potem odšel,
Pes je zopet mir imel.

Človek se je kmalu skujal
Ni več psu mesá ponujal;
Vrata je pred njim zapíral,
Ga opravljal in obíral.
Psu postalo je hudó;
Ide k mucu, dé takó:
„Lačen pridem k tebi, glej;
Sreča o prihodu 'zgíne,
Dobra misel kmalu míne.
Kaj storiti je, povéj!
Daj mi spravljeno pravico,
Da poneseš jo v mesnico.“
Maček pravi: „Res, takó?
Malo čakaj, grem po njó!“
Hitro po lestvah otíde,
Spodaj čaka pes, da príde.
Muc prikaže se, trepeče,
Psa seboj na izbo vleče,
Žalostno mu govori:
V tó-le skrinjo sem jo vtaknil;
Ali kdo jo je izmaknil,
Sam ne vem; pozvedaj ti!“ —
Kar škrbljanje se zasliši;
V témo smuknejo tri miši.
Pes kriči: „Tatjè, za njimi!
Skoči, maček, lóvi, prími!“
Ali, ní jih bilo več.
Pes, od jeze ves besneč
Ljuto kar zažene krk:
„Sem s pravico, ti lažnik!“
Ta beseda muca vjeda,
Enkrat skrinjo še pregleda
Mirno govori potem:
„Pismo so ti miši snedle,
Kí za vrednost niso vedle;
Toži jih zató ljudém!“
Skrinjo hitro pes pokrije,
Se obrne in zavpíje:
Tè be bom sodniku tožil,
Da boš čudne pesni krožil,
Ko zagledaš tretji zor.“
Obmoléí in gré na dvor.

Tretji dan prisveti krásno.
K mucu pride lačni pes;
V radosti zavpíje glásno:
„Maček, zdaj boš delal kes.
V mesto te sodnija kliče;
Glédi, kje dobiš si príče
In napravi se z menój!“
V strahu šel je muc takój.
Mérila molčé sta cesto
In prišlá napósled v mesto.
Tú se pravda je začela,
Dolga pravda. Mnoga leta
Je v prepírih se vrtela.
Vender sodba ne obeta
Kar je upal dolgo vsak.

Ko se blíža hladni mrak
Vže sedé sodniki zbrani
Tiho po dvorani.
Vstane stavec z brado sívo,
Sodbo govóri gínljivo,
Glasno, da vse ljudstvo slíši,
Kaj dobé pes, muc in miši:
„Ker ní spravił pes pravice,
Mačka pital je z lažní,
Naj ne misli na mesnice;
Tam kosila ne dobí.“
Pes boléstno zajechí —
Sodba dalje govóri:
„Ker je maček psu obljubil,
Da ne bo pisanja 'zgubil,
In je vender storil tó:
Vzame se mu čast, poštenje,
Skríto naj žíví življenje:
Pes preganja ga lehtó.“
Muc obupno zajechí —
Sodba dalje govóri:
„Pismo so pojedle miši;
Naj bojí ljudij se v hiši,
Naj loví jih vsaka stvar.
Mačku damo njih življenje,
Ker je 'zgubil čast, poštenje,
Za vse dní od danes v dar.“
Miši smrtno zajeché,
Iz dvorane se podé.

Jeza vstane zdaj velika;
Cvili pes in maček síka.
Gledata se prehudó —
In še danes je takó.

Prepiráček.

